

Arrest

nr. 239 874 van 19 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 april 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 mei 2019 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 18 juli 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 17 januari 2020 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 18 maart 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 247 972.

Op 18 maart 2020 wordt aan verzoekster en haar minderjarig kind bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“Mevrouw,

*Naam + voornaam: A., F. geboortedatum: (...)1976 geboorteplaats: S. nationaliteit: Albanië
+ kind -A., K.; °(...)2009*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de v/wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

EERSTE ONDERDEEL

1. Door de verzoekende partij werden twee aanvragen tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet op 17 januari 2020 omwille van de medische situatie van verzoekster.

Op 18 maart 2020 werd deze aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht tegelijkertijd met de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij tevens rekening te houden met de gezondheidstoestand ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Verweerder is gehouden om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de familie van de verzoekende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Dit volgt rechtstreeks uit artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling moet worden beoordeeld.

De bestreden beslissing 18 maart 2020 omvat echter op geen enkele manier een motivering inzake de ingeroepen (en bekende) gezondheidstoestand van verzoekster.

Er wordt niet verwezen naar de beslissing van 18 maart 2020 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard (een formele motivering door verwijzing).

Hierdoor wordt de formele motiveringsverplichting geschonden.

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze.

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

4. In zoverre een schending van de formele motiveringsverplichting niet kan worden weerhouden, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens niet blijkt dat er – voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing - een individueel onderzoek werd uitgevoerd waarbij de gezondheidstoestand werd beoordeeld van verzoekster.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Door de arts-adviseur werden beide aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard, hetgeen erop wijst dat de aandoening van verzoekster ernstig is. De verzoekende partij betwist echter het oordeel van de arts-adviseur op een aantal punten (zie het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring dat werd ingediend tegen beide beslissingen).

De gezondheidstoestand van verzoekster werd derhalve onzorgvuldig beoordeeld door de arts-adviseur (hetgeen zijn doorwerking kent ten aanzien van de bestreden beslissing, gelet op artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

5. De verzoekende partij merkt bovendien op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf bovendien niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoekster het grondgebied moet verlaten binnen de dertig dagen) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (zo dient bv. wel rekening te worden gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van deze beslissing ook al betreft het geen pathologie die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn in Albanië).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet immers – in tegenstelling tot artikel 9ter Vreemdelingenwet – geen criteria voor het maken van de beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoekster.

Hieruit volgt dat beide beoordelingen niet gelijk lopen en een beoordeling over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet identiek is aan de beoordeling van de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In de middelen wordt de schending aangehaald van artikel 3 EVRM, van artikel 8 EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tem 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij stelt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Er zou ook geen rekening gehouden zijn met de belangen van de minderjarige dochter. Daarnaast wijst verzoekende partij op de Covid-19 – crisis en stelt hij dat de grenzen gesloten zijn en dat het onaanvaardbaar is dat iemand gedwongen wordt om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een beslissing waarbij een verblijfsaanvraag om medische redenen ongegrond werd verklaard. Daarbij werd ook geoordeeld dat er in het dossier geen tegenindicatie is om te reizen. Verzoekster kan dan ook niet ernstig stellen dat er bij het nemen van de verwijderingsmaatregel geen rekening zou gehouden zijn met haar gezondheidstoestand. Bovendien brengt verzoekster geen begin van bewijs bij waaruit zou blijken dat haar verwijdering in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM.

Wat de belangen van de minderjarige kinderen betreft, dient geantwoord dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat de verwijderingsmaatregel in strijd zou zijn met de belangen van deze kinderen, aangezien de kinderen de verblijfsstatus van de moeder volgen en het juist in hun belang is dat zij niet gescheiden worden van de moeder. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwijderingsmaatregel in strijd zou zijn met de belangen van de kinderen, wel integendeel.

Wat de Covid-19 – crisis betreft, dient geantwoord dat de maatregelen die opgelegd zijn ter beperking van de verspreiding van het coronavirus, tijdelijk van aard zijn en gestaag versoepeld worden. Bovendien dient verzoekende partij quasi dezelfde veiligheidsmaatregelen te respecteren in België als in eender ander land, te weten afstand houden, mondkapjes dragen in welbepaalde plaatsen, handen wassen, enzovoorts... Indien verzoekende partij geen gevolg zou kunnen geven aan deze verwijderingsmaatregel staat het haar vrij om desnoods een verlenging van de termijn te vragen. Er kan dan ook niet gesteld worden dat het onrechtmatig is om aan verzoekster een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

De door verzoekster aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

De voorgestelde middelen zijn niet ernstig.”

2.1.3.1. In een eerste onderdeel van het middel licht verzoekster toe dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 18 maart 2020 niet werd toegekend. Verzoekster geeft mee dat zij tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring indiende bij de Raad. Verzoekster voert aan dat indien de Raad zou oordelen dat voornoemd beroep gegrond is, in het kader van een goede rechtsbedeling ook de huidige bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Bij arrest met nummer 239 873 van 19 augustus 2020 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde minister waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard verworpen.

Het eerste onderdeel van het enig middel is dan ook niet gegrond.

2.1.3.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekster verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, *quod in casu*, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de verwerende partij, voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die zij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt, zonder dat zij daarover noodzakelijkerwijze dient te motiveren in het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde “bij het nemen” van een beslissing tot verwijdering “rekening [houdt]” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Deze specifieke zorgvuldigheidsplicht gebiedt dan wel dat de materiële beoordeling van de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen dient te geschieden voorafgaand aan en op een relevant tijdstip ten aanzien van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is *in casu* gebeurd (cf. punt 2.1.3.3.).

De rechtspraak van de Raad van State stelt daarbij dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling maar dat dit artikel geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Verzoekster kan dus niet gevolgd worden waar zij meent dat expliciet moet worden gemotiveerd over de inhoud van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 *iuncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging behoren (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt zodoende een individueel onderzoek noodzakelijk, doch deze bepaling houdt op zich nog geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst, zoals hoger uiteengezet, eerder op een specifieke zorgvuldigheidsplicht.

In casu blijkt dat verzoekster een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend op 17 januari 2020 en dat de verwerende partij deze aanvraag ongegrond heeft verklaard op 18 maart 2020, zijnde de dag dat werd beslist tot afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. In de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, kwam de verwerende partij aan de hand van een uitgebreid advies van de arts-adviseur tot de conclusie dat de medische elementen die verzoekster aanhaalde, niet kunnen leiden tot een machtiging tot verblijf in het Rijk omdat de benodigde zorgen en medicatie beschikbaar en toegankelijk zijn in Albanië.

Hieruit blijkt reeds dat de verwerende partij bij het nemen van huidige bestreden beslissing (genomen op dezelfde dag en door dezelfde ambtenaar als de beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet) op de hoogte was van de gezondheidstoestand van verzoekster. De Raad ziet niet in waarom verzoekster verwacht dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dat op dezelfde dag gegeven werd, nogmaals zou dienen te motiveren over deze elementen. Ook al is de finaliteit van de twee beslissingen anders, er kan niet worden ontkend dat de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, onderzocht heeft of de benodigde zorgen en medicatie voor verzoekster beschikbaar en toegankelijk zijn in Albanië en concludeert dat dit het geval is. Er is dan ook geen reden om in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat een terugkeer naar het herkomstland impliceert, nogmaals te motiveren over deze elementen.

Alleszins wijst de Raad erop dat zich in het administratief dossier een nota bevindt, opgesteld door attaché F.P. op 4 maart 2020, die de volgende afweging bevat in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waardoor de verwerende partij is tegemoet gekomen aan haar verplichtingen in het licht van het gestelde van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij bevel of inreisverbod Artikel 74/13:

- 1. gezins- en familieleven: geldt voor het hele gezin*
- 2. hoger belang van het kind: Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*
- 3. gezondheidstoestand: geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst”*

Uit het administratief dossier blijkt bijgevolg dat de gemachtigde van de bevoegde minister voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de

gezondheidstoestand van verzoekster. Verzoekster brengt geen elementen met betrekking tot haar gezondheidstoestand bij waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.3.4. Verzoekster voert de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) maar laat na om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten. Zoals uit de bespreking hierboven is gebleken, heeft de gemachtigde van de bevoegde minister voor het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster in het verzoekschrift niet verder concreet uiteen op welke wijze zij artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.1.3.5. Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL
- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

EERSTE ONDERDEEL

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er *“grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen”* (arrest Paposhvili, § 183).

2. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoekster zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België, naar het land waarvan zij de nationaliteit bezit (Albanië). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoekster illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn

land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoekster dient terug te keren naar Irak (“nationaliteit: Albanië”) en dit binnen een termijn van dertig dagen (“binnen 30 (dertig) dagen”).

Op geen enkele manier wordt rekening gehouden met de lange duurtijd van het verblijf van verzoekster in België, samen met haar gezin. Zij heeft bovendien een minderjarig kind (K. A., °(...) 2009).

In de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening werd gehouden met de belangen van de minderjarige dochter van de verzoekende partij. Nochtans verblijft de minderjarige dochter van verzoekster in België sinds 2016 en is zij hier verder opgegroeid. De bestreden beslissing heeft daarentegen als gevolg dat zij zou worden onttrokken aan de omgeving waarin zij momenteel verblijft. Dit heeft een weerslag op de belangen van de minderjarige aangezien zij gebaat is bij een stabiele opvoedingssituatie.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet verplicht dan ook in het bijzonder om met deze primaire belangen van de minderjarige rekening te houden, hetgeen niet blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing waardoor de formele motiveringsverplichting werd geschonden.

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

3. In zoverre een schending van de formele motiveringsverplichting niet kan worden weerhouden, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens niet blijkt dat er – voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing - een individueel onderzoek werd uitgevoerd waarbij de primaire belangen van de minderjarige dochter van de verzoekende partij in overweging werden genomen en dit op een afdoende manier.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Dit werd niet aangetoond.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

TWEEDE ONDERDEEL

4. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

5. De verzoekende partij verliet Albanië in 2016. De verzoekende partij verkreeg op 18 maart 2020 echter een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na het verblijf in België, naar het land waarvan zij de nationaliteit bezit (Albanië). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat de verzoekende partij dient terug te keren naar Albanië (“nationaliteit: Albanië”) en dit binnen een termijn van dertig dagen.

De verzoekende partij wijst echter op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in volle coronacrisis (18 maart 2020).

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, zoals afgekondigd op 12 maart 2020 en sindsdien alleen maar verstrengd, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten.

Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

6. Ondergeschiedt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is het gegeven dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Over de gevolgen van de coronacrisis wordt met geen woord gerept, terwijl dit een onmiddellijke impact heeft op de terugkeerverplichting (zoals hierboven uiteengezet).

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 2.1.2.

2.2.3.1. Waar verzoekster opnieuw de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in combinatie met de formele motiveringsplicht, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zichzelf, benadrukt verzoekster in het eerste onderdeel van het tweede middel dat geen rekening werd gehouden met de duurtijd van het verblijf van het hele gezin in België en met de belangen van de minderjarige dochter.

Zoals reeds werd gesteld bij de bespreking van het eerste middel, bevat het administratief dossier een nota, opgesteld door attaché F.P. op 4 maart 2020, die de volgende afweging bevat in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij bevel of inreisverbod Artikel 74/13:

- 1. gezins- en familielevens: geldt voor het hele gezin*
- 2. hoger belang van het kind: Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*
- 3. gezondheidstoestand: geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst”*

Hieruit blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing tegemoet is gekomen aan haar verplichtingen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en rekening heeft gehouden met zowel het gezins- en familielevens als met het hoger belang van het kind.

2.2.3.2. In een tweede onderdeel van het enig middel benadrukt verzoekster dat de bestreden beslissing ook een terugkeerverplichting oplegt, namelijk dat verzoekster binnen de dertig dagen moet terugkeren naar Albanië. Verzoekster wijst echter op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19. Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, om thans gedwongen te worden het grondgebied te verlaten. Nu op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de gevolgen van de heersende coronacrisis, schendt de bestreden beslissing artikel 74/13 en artikel 3 van het EVRM.

Er wordt vooreerst opgemerkt dat de bestreden beslissing inderdaad een terugkeerverplichting inhoudt, maar geen terugleidingsbeslissing bevat en dat verzoekster niet wordt vastgehouden met het oog op terugleiding naar de grens. Daarnaast wordt erop gewezen dat de huidige maatregelen in verband met de corona-crisis die in België en ook in Albanië gelden, tijdelijk zijn. Deze tijdelijke maatregelen doen geen afbreuk aan het feit dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten moest worden afgegeven omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De Raad merkt op dat, mocht de verwerende partij op een bepaald ogenblik overgaan tot de gedwongen uitvoering van huidig bestreden bevel, zij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het corona-virus, brengt niet mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn.

Verzoekster toont niet op concrete wijze aan dat de verwerende partij, door “*op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis*” rekening te houden in de bestreden beslissing, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zou miskend hebben. Hierboven werd reeds gesteld dat dit artikel voorschrijft dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Uit de bespreking van het eerste middel en het eerste onderdeel van het tweede middel is reeds gebleken dat de verwerende partij met deze elementen rekening heeft gehouden.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Verzoekster beperkt zich in het middel tot een verwijzing naar de Covid-19 crisis. De Raad herhaalt dat verzoekster niet wordt vastgehouden, dat er momenteel geen gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is voorzien en dat de verwerende partij in voorkomend geval alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen die op dat ogenblik gelden. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat zij als gevolg van de bestreden beslissing een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster toont niet aan dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.2.3.4. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) maar laat na om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster in het verzoekschrift niet verder concreet uiteen op welke wijze zij artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3.5. Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET